

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/884/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1014893316
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1014893316.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Edity Szabovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO : 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 125,- Eur a nemajetkovej ujmy 605,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave č.k. 9C/27/2012-87 zo dňa 4.9.2014, a uzneseniu č.k. 9C/27/2012-123 zo dňa 14.11.2014, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave č.k. 9C/27/2012-87 zo dňa 4.9.2014 potvrdzuje.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

II. Uznesenie č.k. 9C/27/2012-123 zo dňa 14.11.2014 v napadnutej časti potvrdzuje.

odôvodnenie:

K výroku pod bodom I, k rozsudku vo veci samej:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu vo veci zamietol. Zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania a žalovanému sa nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia vyplýva, že žalobou zo dňa 17.09.2012 sa žalobca domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II. Tento súd nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX dlžníkom - Y. F., v zákonom stanovenej lehote. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX3167/2010. Žalobca sa zároveň domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 125,- eur z titulu majetkovej škody a 605,- eur z titulu nemajetkovej ujmy.

Po podaní návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor predložil návrh žalobcu spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu (Okresný súd Bratislava II) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (platného od 01.02.2002 do 31.05.2010) k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. A to bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie

všeobecného súdu (štátneho orgánu), rozhodnutie rozhodcovského súdu, alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 07.12.2010 rozhodnutím o poverení, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 11 mesiacov). V predmetnom prípade pritom neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Táto suma by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonania exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomermi ťažkosťami. Škoda vychádza z účtovnej agendy žalobcu, ktorú nie je možné korešpondenčne predložiť z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonania exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca mal za to, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvencie povinného, keď neexistoval akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov riadiacich orgánov žalobcu, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnil žalobca požiadavkou na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca vyčíslil nemajetkovú ujmu s poukazom na doktrínu prijatú ústavným súdom, pričom poukázal na nálezy ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 142/06-28, III. ÚS 118/06-40, III. ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-38 a III. ÚS 82/03-25. Žalobca mal za to, že na každý rok poznačený prietahmi sa na základe predmetnej doktríny vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk (cca 660,- eur), t.j. cca 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 20.06.2014 žiadal žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Namietol, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, danosť príčinnej súvislosti ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Z ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku platného pred dňom 01.06.2011, vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu, teda aj rozhodcovského rozsudku. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR, rozhodnutie sp.zn. I.ÚS 16/02, dospel žalovaný k názoru, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Nie je ani preukázaný nesprávny úradný postup

spočívajúci v existencii prietáhov, keď žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Žalovaný súčasne vzniesol námietku premĺčania, keďže k uplynutiu lehoty na rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie došlo tri roky pred dňom, kedy bola žalovanému doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Žalobca nepreukázal vznik a ani výšku škody. Akákoľvek výška nákladov na správu informačného systému a udržiavanie systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prietahy a jej uplatnenie je účelové. Žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Skutočnú škodu je potrebné dokázať konkrétnymi dôkazmi. Žalobca nepreukázal tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať náhrada v peniazoch. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a nemožno vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur na základe nálezov Ústavného súdu. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, žalovaný uviedol, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Žalobca nekonkretizoval, v čom spočíval "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov" žalobcu, a ako situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa". Navyše žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie a súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa. V konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Konanie žalobcu považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. j v prípade porušenia práva žalobcu, už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce.

Súd prvého stupňa vec prejednal v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného, ktorí boli na pojednávanie riadne predvolaní. Žalobcovi bolo dňa 25.10.2012 doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.10.2012 č.k.3NcC 65/2012-20 o nevyhlásení sudcov Okresného súdu Bratislava II. Právny zástupca žalobcu doručil súdu emailom zo dňa 28.08.2014 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu s tým, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Zároveň uviedol, že v tejto súvislosti podal sťažnosť na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR, v konaní o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Z tohto dôvodu sú dané dôvody na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP a ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil emailovým podaním zo dňa 28.08.2014 o 13.13 hod. z dôvodu hospodárnosti konania s tým, že pojednávanie nežiadal odročiť.

Z exekučného spisu súdu sp. zn. 0Er/53/2010 súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcu ako oprávneného zo dňa 22.03.2010, na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 28.01.2010 sp.zn. : SR 21558/09 vydaného v prospech oprávneného proti povinnej Y. F.F., W.. XX.XX.XXXX (E. W. X.X.XXXX ako nesprávne v návrhu na začatie konania uvádza žalobca), doručil súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý súdu dňa 27.04.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením zo dňa 06.12.2010 č.k. 0Er 53/2010-12, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 01.3.2011, súd exekúciu v časti o vymoženie dojednaného zmenkového úroku vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 332,- Eur od 19.06.2009 do zaplatenia zastavil. Exekučné konanie na základe súdom vydaného poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi nie je doposiaľ skončené.

Súd poukázal na ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) bod 1.; 9 ods. 1, 2; 17 ods. 1,2,3; 19 ods. 1, 2, 3; 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; a na ustanovenia § ; 41 ods. 2; písm. d) 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Konštatoval, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie iba čiastočne nedodrжал zákonnú 15 - dňovú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po 350 dňoch od podania žiadosti, zároveň

však žiadosť o udelenie poverenia čiastočne zamietol. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku totiž vyplýva, že 15 - dňová lehota platí iba v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. V danom prípade súd zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, a to v časti zmenkového úroku. Na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zákon žiadnu lehotu nestanovuje. Zákon tiež nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť v prípade, že zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z. z. všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Právna úprava zákona č. 514/2003 Z. z., účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, však nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Súd preto dospel v súlade s § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu. V spornej veci tak bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu tunajšieho súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Argumentácia žalovaného, ktorý sa odvoláva na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010, a tvrdí, že 15- dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, preto neobstojí.

Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného a dospel k záveru, že žalobca ich v konaní dostatočne nepreukázal. Aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný žalobca preukázať. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení v tomto konaní označil ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný dňa 17.01.2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia výšky majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ s r.o., ktorý žalobca založil k sp. zn. tunajšieho súdu č.k. 9C/28/2012. Súd zistil, že tento listinný dôkaz nepreukazuje vznik a výšku konkrétnej majetkovej škody v prejednávanej veci, ale vyčísluje iba náklady všeobecne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo žalobcu a znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný dňa 17.01.2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, nie je dôkazom preukazujúcim vznik a ani výšku škody v tomto konkrétnom prípade. Keďže žalobca na preukázanie vzniku škody dôkazné bremeno neunesol, súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

K nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd uviedol, že vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'uchinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. V tejto súvislosti poukázal aj na právny názor Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 467/08. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli

poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalobca tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Tieto tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Žalobca nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prípadné prietahy. Navyše súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 675/2011 zastáva názor, že neprijemnosti spôsobené členom vo vedení spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť).

Z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinnú Y. F. na plnenie, ktoré v časti zmenkového úroku odporovalo dobrým mravom. Z tohto dôvodu bola na strane súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie tejto žiadosti. Bolo by neprimerané a neúčelné, aby bola žalobcovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku upravujúcu zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne (91,25 % ročne), teda zmluvnú podmienku odporujúcu dobrým mravom, bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Pokiaľ žalobca poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvencie povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd mal za to, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15 - dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je dostatočným zadostučinením pre žalobcu konštatovanie porušenia jeho práva.

Pokiaľ žalobca v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu poukazyval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd uviedol, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Súd prvého stupňa preto nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Súd ďalej konštatoval, že žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Preto návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Keďže úspešnej žalovanej vo veci v konaní žiadne trovy nevznikli (aspoň zo spisu nevplyývajú), súd jej ich náhradu proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nepriznal.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, podaním zo dňa 28.10.2014. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol aj to, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca preto podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami,

za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd prvého stupňa dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Bolo porušené právo navrhovateľa vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal z vlastnej iniciatívy. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu k majetkovej škode a v tejto časti je rozhodnutie nepreskúmateľné. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti spôsobil dlžník. V prípade ak súd rozhodol v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na exekútora a boli by súčasťou jeho trov. Pravým titulom je preto nesprávny úradný postup exekučného súdu. V ďalšom dokazovaní mal žalobca úmysel predložiť dôkazy k majetkovej škode. Súd nevykonal ani dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme je rozhodnutie vnútorne rozporné. Na jednej strane súd uviedol, že k porušeniu práva došlo, avšak nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie. Žalobca sa preto domáhal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku. Aj keď vo veci prvostupňový súd zistil, že došlo k čiastočnému nedodržaniu zákonnej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, neboli splnené ďalšie zákonné predpoklady na priznanie požadovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak nárok zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nie je možné priznať. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v tejto časti podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a nepovažuje za potrebné nič uvádzať navyše. Neobstojí ani námietka žalobcu o porušení jeho procesných práv postupom súdu prvého stupňa. Spolu s predvolaním na pojednávanie nariadené na 4.9.2014, bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené aj poučenie o procesných právach, vrátane ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. V odôvodnení napadnutého rozsudku, na strane 9, sa súd podrobne zaoberal aj doručeným znaleckým posudkom č. X/XXXX zo dňa 17.1.2014, ktorý žalobca založil do súdneho spisu v konaní pod sp. zn. 9C/28/2012. Je nesporné, že s týmto listinným dôkazom sa súd nielenže pred rozhodnutím v merite veci oboznámil, ale ho v rozsudku aj dostatočným spôsobom vyhodnotil. Súd prvého stupňa nebol ani povinný dopĺňať dokazovanie, pretože žalobca v tomto smere nemal žiadne návrhy. Podľa § 101 ods. 2, druhá veta za bodkočiarkou O.s.p., bol súd povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

K výroku pod bodom I., k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania:

V napadnutom rozsudku súd prvého zároveň vyhodnotil návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Tento návrh súd posúdil ako nedôvodný, nakoľko mal z úradnej činnosti za preukázané, že uznesením

Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.11.2013, č. k. II. ÚS 606/2013-9, ústavný súd odmietol sťažnosť navrhovateľa pre porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3NcC/65/2012 z 15.10.2012 pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky. Predmetné konanie na Ústavnom súde bolo teda právoplatne skončené. Súd navyše zastáva názor, že podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov okresného súdu nie je takým dôvodom, ktorý by zakladal či už obligatórnu povinnosť súdu konanie prerušiť alebo fakultatívnu možnosť prerušenia konania. O námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným Krajským súdom v Bratislave uznesením zo dňa 15.10.2012, č. k. 3NcC/65/2012. Súd mal za to, že vedenie konania o ústavnej sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania, keďže sa jedná sa o procesnú otázku a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej. Súd preto rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

V podanom odvolaní, vo vzťahu k výroku o neprerušení konania, žalobca uviedol, že o jeho návrhu na prerušenie konania bol súd povinný osobitne rozhodnúť ešte pred rozhodnutím vo veci samej. Aj v tejto časti sa prvostupňový súd dopustil procesného pochybenia.

Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj túto odvolaciu námietku. O ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorá mala byť dôvodom prerušenie konania, ústavný súd rozhodol citovaným uznesením zo dňa 13.11.2013. V prejednávanej veci súd nariadil pojednávanie na termín 4.9.2014 a predvolanie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa riadne doručené dňa 16.6.2014. Na predvolanie reagoval podaním zo dňa 28.8.2014, ktorým sa domáhal zrušenia nariadeného termínu pojednávania a súčasne aj prerušenia konania vzhľadom na podanú sťažnosť ústavnému súdu. V tomto čase však už o podanej sťažnosti Ústavný súd SR rozhodol citovaným uznesením zo dňa 13.11.2013, č. k. II. ÚS 606/2013-9. Odvolaciu námietku tak možno vyhodnotiť ako nedôvodnú a zavadzajúcu súdy.

Súd prvého stupňa preto zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené a konanie vo veci prerušené. S jeho rozhodnutím sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a rozsudok v tejto časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

K výroku pod bodom II:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 24,20 Eur, z toho 20,- Eur podľa pol. 7a a 4,20 Eur podľa pol. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb., do 10 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, z obsahu ktorého je zistiteľné, že napadol len časť, týkajúcu sa súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 20,- Eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Namietol tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Preto má za to, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. V tejto súvislosti sa odvolával na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo 39/2007 s tým, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú. V takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Odvolával sa tiež na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. s tým, že žaloba v prejednávanej veci bola podaná pred 1.10.2012, a teda konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012. Do 30.9.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č.

71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. K časti vyrubenej súdneho poplatku podľa pol. 20a vo výške 4,20 Eur sa žalobca nevyjadril.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Nie je správny právny názor žalobcu, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobu podal na súd pred 1.10.2012 je v zmysle ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012. V tomto období bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedeného nesprávne vyvodzuje, že mu nevznikla poplatková povinnosť v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku v predmetnej veci.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len ZoSP), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 ZoSP, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 ZoSP, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 17 ods. 2 ZoSP, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca ZoSP (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aj keď konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. bolo do 30.9.2012 od poplatku vecne oslobodené, a teda nebolo uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov. Položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od poplatkov. To znamená, že žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (§ 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal do 30.9.2012. Pretože odvolacie konanie sa začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 17.2.2014, č.k. 51C/199/2012-89 až dňa 1.4.2014, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zákona č. 286/2012 Z.z., žalobcovi ako odvolateľovi vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur.

Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. K použitiu takejto analógie zo strany súdu prvého stupňa vôbec nedošlo. Z jeho strany súdu nedošlo ani k žiadnemu svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, pretože ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, súdny poplatok sa platí nielen za podanie návrhu, ale (okrem iného) aj za podanie odvolania.

Neobstojí ani námietka navrhovateľa o nepreskúmateľnosti uznesenia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považuje odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho jednoznačne vyplýva, že ním bol žalobcovi vyrubený súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa, vyplýva z neho výška súdneho poplatku, aj položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej bol vyrubený. Že tieto skutočnosti boli žalobcovi zrejmé, vyplýva aj priamo z obsahu jeho odvolania.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.